

Súd: Okresný súd Pezinok
Spisová značka: 42Csp/104/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1718200691
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslava Belašičová
ECLI: ECLI:SK:OSPK:2019:1718200691.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Q. súd Pezinok v konaní pred sudcom JUDr. Miroslavou Belašičovou v právnej veci žalobcu: L. K., narodená XX.X.XXXX, bytom Y. XX, K. proti žalovanému Všeobecná úverová banka, a.s. so sídlom Mlynské Nivy 1, Bratislava, IČO: 31 320 155, zastúpený advokátskou kanceláriou ČERNEJOVÁ & HRBEK, s.r.o. so sídlom Kýčerského 7, Bratislava, IČO: 36 857 513, v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 238,25 eur, takto

rozhodol:

I. Žaloba sa zamietá.

II. Žalobca je povinný nahradiť žalovanému trovy konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Žalobou zo dňa 05.06.2017 doručenu súdu dňa 06.06.2017 sa žalobca domáhal vydania bezdôvodného obohatenia zo zmluvy o úvere č. 714622 zo dňa 20.07.2012 (ďalej aj ako „zmluva“) uzatvorenej so žalovaným (žalovaný je právny nástupca spoločnosti Consumer Finance Holding, a.s.) s odôvodnením, že táto bola vopred pripravená v jeho neprospech, táto neobsahuje povinné náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z. z.“) a naopak obsahuje rôzne neprijateľné zmluvné podmienky. Žalobca z uvedených dôvodov považuje zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov a z dôvodu, že využil peňažné prostriedky vo výške 1.600 eur a zaplatil až 1.838,25 eur, žiada od žalovaného vydať bezdôvodné obohatenie v sume 238,25 eur. Žalobca taktiež namietal čitateľnosť písma a taktiež má za to, že zmluva je absolútne neplatná s poukazom na § 39 zákona OZ. Žalovaný označil tvrdenia žalovaného za nepravdivé a zároveň vzniesol námietku premlčania na tom základe, že žalobca podal na súd žalobu až dňa 6.6.2017 a za obdobie od 6.6.2015 uhradil žalovanému len sumu 42,60 eur a teda zvyšok údajného nároku je premlčaný.

2. Žalobca reagoval podaním zo dňa 24.9.2017 doručeným súdu dňa 25.9.2017 v ktorom zotrval na svojej argumentácii a k priebehu zatvorenia zmluvy uviedol, že od žalovaného dostal obálku keď bol na materskej dovolenke, že má schválený úver vo výške 1.600 eur kde bol odkaz, že má ísť na najbližšiu pobočku podpísať žiadosť o zmluvu na poskytnutie pôžičky, čo aj urobil. O vadách v zmluve (o ktorej tiež tvrdil že nie je písomná) sa dozvedel až minulý rok a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil sa dozvedel z internetu v júni 2017 (neskôr uviedol že v máji), v máji 2017 preposlal na Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „MSSR“) odkiaľ mu mala prísť odpoveď, že zmluvy obsahujú neprijateľné zmluvné podmienky. Žalobca ďalej dôvodil, že žalovaný vytvoril zmluvu, ktorá mala za cieľ simulovať iný právny úkon (žalobca neuviedol aký), teda obchádza zákon a preto je nutné posúdiť jeho konanie pri uzatváraní zmluvy ako úmyselné bezdôvodné obohatenie. K premlčaniu namietanému zo strany žalovaného sa žalobca vyjadril na pojednávaní konanom dňa 07.02.2018 kde uviedol, že na to, aby sa

dozvedel, že došlo k bezdôvodnému obohateniu by musel mať v tom čase dostatočné právne znalosti, aby si sám dokázal vyhodnotiť či zmluvy obsahujú povinné náležitosti.

3. Súd žalobu zamietol rozsudkom č.k. 42Csp/104/2018-174 dňa 5.10.2018 pričom v odôvodnení rozhodnutia vyčerpávajúcim spôsobom zhrnul nekonzistentnú a často rozpornú či s predmetom konania nesúvisiacu argumentáciu žalobcu a snažil sa vyjadriť ku každej jeho (právnej) námietke i napriek tomu, že právne posúdenie zisteného skutkového stavu je výlučne vecou súdu. Tento rozsudok bol však zrušený uznesením Krajského súdu v Bratislave č.k. 6Co/300/2018-210 zo dňa 19.12.2018 s poukazom na formu odôvodnenia (ktoré všeobecne vyhodnotil ako zmätočné, bez konkretizácie), ktoré podľa názoru odvolacieho súdu obsahuje celkom zbytočne obsah prednesov strán obsiahnutých v ich podaniach a taktiež vytkol súdu absenciu zisteného skutkového stavu. Súd riadiac sa názorom odvolacieho súdu vec opätovne prejednal a rozhodol.

4. Súd opätovne po oboznámení sa s listinnými dôkazmi, najmä so zmluvou o poskytnutí pôžičky č. 714622 zo dňa 20.7.2012 predloženou žalobcom (č.l. súdneho spisu 9) s poukazom na zhodné tvrdenia strán zistil nasledovný skutkový stav: strany dňa 20.7.2012 po tom, ako žalobca sám navštívil pobočku žalovaného s úmyslom požičať si peniaze, uzatvorili zmluvu č. 714622 o poskytnutí pôžičky (ďalej len „zmluva“) na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcovi pôžičku vo výške 1.600 eur s výškou mesačnej splátky 66,26 eur v počte 36, s ročnou úrokovou sadzbou 32 %, RPMN 32 % s konečnou splatnosťou júl 2015, pričom žalobca sa zaviazal žalovanému celkovo vrátiť sumu 2.385,36 eur, z ktorých dosiaľ uhradil len 1.838,25 eur v období od 20.8.2012 do 7.1.2016, kedy uhradil žalobcovi poslednú splátku vo výške 42,60 eur (pred týmto dátumom realizoval naposledy úhradu dňa 28.10.2014, tak ako vyplýva i z prehľadu platieb predloženého samotným žalobcom). Žalobca si teda do dnešného dňa nesplnil svoje zmluvné povinnosti a je v omeškaní. Skutočnosť, že je zmluva zjavne spotrebiteľskou (resp. spotrebiteľským úverom), nespochybnila ani jedna zo strán, žalobca má však za to, že táto je neplatná/neexistuje/je bezúročná a bez poplatkov a z tohto dôvodu sa domáha vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 238,25 eur ako rozdielu medzi poskytnutou pôžičkou (1.600 eur) a vrátenou sumou (1.838,25 eur).

5. Súd zistený skutkový stav posúdil v intenciách nasledovných právnych predpisov:

Podľa § 107 ods. 1 a 2 OZ, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá jej zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy ustanovuje podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

Podľa § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase v čase uzavretia zmluvy, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak:

- a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 zákona a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1 zákona.
- b) je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

Podľa § 39 OZ, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa § 53c OZ účinného v čase uzavretia zmluvy, ak je spotrebiteľská zmluva vyhotovená písomne, predmet a cena nesmú byť uvedené menším písmom ako iná časť takejto zmluvy s výnimkou názvu zmluvy a označení jej časti. Zmluva uzatvorená v rozpore s týmto ustanovením je neplatná.

Podľa § 191 ods. 1 zákona č. 160/2015 CSP, dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

Podľa § 151 ods. 1 CSP, skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.

6. Pretože žalovaný namietal uplynutie 2 - ročnej (subjektívnej) premlčacej doby, súd sledujúc princíp hospodárnosti konania primárne skúmal, či skutočne došlo k premlčaniu práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia. Žaloba bola podaná na súd dňa 6.6.2017, k bezdôvodnému obohateniu malo podľa žalobcu dôjsť v období plnenia zmluvy t.j. od 20.8.2012 do 7.1.2016 (prvá a posledná splátka pôžičky). Žalobca tvrdí, že sa o neplatnosti/bezúrokivosti/bezpoplatkovosti zmluvy dozvedel v júni 2017, neskôr uviedol, že už v máji 2017, a to z internetu a sociálnych sietí, v priebehu konania tvrdil i to, že sa o vadách zmluvy dozvedel cestou MSSR. Súd konštatuje, že žalobca tieto svoje tvrdenia nepodložil žiadnymi relevantnými dôkazmi, pričom nemožno prisvedčiť jeho názoru, že to má byť žalovaný, ktorý má preukázať že sa o tomto žalobca dozvedel skôr. Okrem toho, že uvedené je logicky nemožné, dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností zaťažuje vždy tú stranu, ktorá z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky (t.j. žalobca); ide o tú stranu, ktorá tiež existenciu takýchto skutočností tvrdí. Odhliadnuc od zjavného neunesenia dôkazného bremena zo strany žalobcu súd považuje za potrebné uviesť, že žalobca v uvedenom smere argumentoval okolnosťami, ktoré nie sú pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantné (t.j. najmä že nemal právne znalosti) - v rozhodnutí NSSR č.k. 3Cdo/169/2017 zo dňa 10.1.2018 tento potvrdil už v predchádzajúcom období dovolacím súdom formulovaný právny názor, podľa ktorého to, kedy sa oprávnený dozvedel (dospel k záveru), ako jeho nárok možno právne kvalifikovať, nie je pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantné.

7. Na základe uvedeného je podľa názoru súdu nesporné, že subjektívna premlčacia doba u žalobcu u všetkých jeho platieb, ktoré boli realizované v prospech žalovaného pred dátumom 6.6.2015 (2 roky pred podaním žaloby), uplynula (súd vo vzťahu k objektívnej premlčacej dobe len uvádza, že túto osobitne nevyhodnocoval, pretože subjektívna premlčacia doba môže plynúť iba v rámci objektívnej premlčacej doby). Premlčacia doba podľa § 107 ods. 1 OZ vo vzťahu k predchádzajúcemu výkladu totiž v prípade realizovaných čiastkových úhrad zo strany žalovaného plynie od každej jednotlivej splátky po dátume pripísania čerpanej istiny pôžičky na účet žalobcu. Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby je totiž rozhodujúci okamih, keď k získaniu bezdôvodného obohatenia skutočne došlo, t.j. kedy boli realizované platby v prospech žalovaného, presnejšie kedy boli platby žalobcu pripísané na účet žalovaného (uvedené súd neskúmal, pretože žiadna zo strán nespochybnila dátum pripísania platieb žalobcu na účet žalovaného). Pretože ostatné nároky žalobcu sú evidentne premlčané, súd s poukazom na nemožnosť tieto v súdnom konaní priznať bude ďalej skúmať len dôvodnosť nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia ktoré malo vzniknúť po 6.6.2015 - jediná úhrada, ktorú žalobca realizoval po tomto dátume, je splátka zo dňa 7.1.2016 na sumu 42,60 eur.

8. Súd vykonal súdny prieskum zmluvy, a to nielen v intenciách žalobného návrhu. V záujme ochrany spotrebiteľa ako strany slabšej spore sa osobitne zaoberal nielen otázkou, či má zmluva také vady ktoré by mali za následok jej bezúročnosť a bezpoplatkovosť ale i takými vadami, ktoré by mohli spôsobiť neplatosť zmluvy. Súd sa nezaoberal argumentáciou žalobcu vo vzťahu k neplatosť rozhodcovskej doložky, dohody o zrážkach zo mzdy, zmluvného ustanovenia okamžitej splatnosti záväzkov, zmluvného ustanovenia o doručovaní zásielok či splátkového kalendára, pretože ak by aj tieto zmluvné podmienky boli vyhlásené v zmysle § 53 ods. 5 OZ za neplatné, na meritum veci by to nemalo žiadny vplyv, pretože neplatosť (čo i neprijateľných) podmienok nespôsobuje neplatosť celej zmluvy či jej bezúročnosť a bezpoplatkovosť.

9. Súd k možnej neplatosť zmluvy konštatuje, že zákon č. 129/2010 Z. z. účinný v čase uzavretia zmluvy nestanovoval žiaden dôvod neplatosť zmluvy, na rozdiel od OZ, ktorý v § 53c postihoval spotrebiteľskú zmluvu neplatosťou v prípade, že v zmluve by bol jej predmet a cena uvedený menším písmom ako iná časť zmluvy, s výnimkou názvu zmluvy a označení jej časti. Súd preskúmal zmluvu pričom zistil, že zmluva nie je v rozpore s týmto ustanovením, práve naopak - predmet a cena zmluvy sú zvýraznené hrubším písmom (tzv. boldom). S uvedeným súvisí aj námietka žalobcu, podľa ktorej bola zmluva nečitateľná, že sa ju nedá prečítať bez dioptrických pomôcok a lupy. Odhliadnuc od deklarovaného

spôsobu uzavretia zmluvy (keď žalobca sám vyhľadal žalovaného na základe jemu doručenej pošty) a faktu, že žalobca takmer 3 roky splácal pôžičku tak ako bolo dohodnuté v zmluve (t.j. formou splátok v dohodnutej výške), a teda sa evidentne s obsahom zmluvy oboznámil, súd podotýka, že veľkosť písma v spotrebiteľských zmluvách na najmenej 1,9 mm upravila až novela zo dňa 28. mája 2014 (nariadenie vlády SR č. 141/2014 Z. z.) t.j. viac než o dva roky neskôr, než došlo k uzavretiu zmluvy. Vo vzťahu k deklarovanej neplatnosti zmluvy s poukazom na § 39 OZ súd konštatuje, že žalobca neuviedol, z akých konkrétnych dôvodov by táto mala byť neplatná, obmedzil sa len na všeobecné konštatovania že sú v nej nekresťanské úroky, že je v rozpore s dobrými mravmi, že žalovaný klame atď. Súd ani po súdnom prieskume zmluvy nenašiel žiaden dôvod, pre ktorý by mala zmluva svojím obsahom či účelom odporovať zákonu, obchádzať ho či priečiť sa dobrým mravom. Žalobca de facto sám navrhol uzatvorenie zmluvy (resp. rozhodol sa využiť ponuku žalovaného), pričom nie je podstatné, že sa o možnosti uzavrieť zmluvu dozvedel formou zásielky od žalovaného (žalovaný je podnikateľským subjektom ktorý je za účelom rozšírenia svojej klientely oprávnený svoje služby promovat'). Je teda nepochybné, že uzavrieť zmluvu so žalovaným bolo vyjadrením vôle žalobcu, ktorú evidentne dobre zvážil, keďže s ponukou žalovaného poskytnúť mu úver vo výške 1.600 eur sa oboznámil sám doma, kde na neho žalovaný pôsobiť nemohol. Súd taktiež nenašiel dôvod, pre ktorý by sa mal predmet zmluvy priečiť dobrým mravom, pôžičky sú základným produktom bánk. Podľa názoru súdu je skôr v rozpore s dobrými mravmi, ak sa žalobca sám, na základe vlastnej vôle, rozhodol využiť produkt banky za účelom zabezpečenia svojich osobných potrieb a teraz žiada vrátiť od banky odmenu, ktorú sa sám zaviazal za poskytnutie pôžičky uhradiť. Súd pritom konštatuje, že žalobca ani žalovanému do dnešného dňa neuhradil celú výšku úveru (spolu s úrokmi), t.j. svoju časť zmluvy na rozdiel od žalovaného nesplnil. Súd nezistil, že by žalovaný požadoval za úver odplatu, ktorá by bola v rozpore s dobrými mravmi. Ako bude uvedené v nasledujúcom výklade, výška zmluvného úroku bola aj v súlade s ustanoveniami zákona zameraných osobitne na ochranu spotrebiteľa.

10. Súd ďalej skúmal, či zmluva obsahovala všetky náležitosti predpísané zákonom, ktorých absencia by mohla mať za následok bezúčnosť a bezpoplatkovosť zmluvy. Podľa § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase v čase uzavretia zmluvy, takúto sankciu musí znášať poskytovateľ pôžičky v prípade, že i/ zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 zákona, ii/ neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1 zákona. Súd súdnym prieskumom nezistil, že by v zmluve chýbala čo i len jedna z menovaných náležitostí, pretože však žalobca osobitne poukazyval na nedodržanie písomnej formy zmluvy a absenciu náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 f) a k) a na § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z., súd sa týmito osobitne zaoberal.

11. Pokiaľ sa jedná o dodržanie formy zmluvy, podľa názoru súdu je nesporné, že zmluva bola uzatvorená v písomnej forme. Sám žalobca súdu predložil jej kópiu spolu so žalobou (pričom zmluva bola evidentne zachytená na papieri, pričom text bol tlačný), táto bola riadne podpísaná oboma zmluvnými stranami ku dňu 20.7.2012. S poukazom na uvedené, keď žalobca sám predložil súdu zmluvu, je jeho požiadavka aby žalovaný predložil skutočnú zmluvu (pretože predložená zmluva je len „rýchla“ resp. len „žiadost“) máťúca. Argument žalobcu, že nepodpísal jej prílohy, resp. že nepodpísal/nebol oboznámený s ostatnými komponentmi zmluvy (resp. že tieto neboli dohodnuté písomne), súd vyhodnotil taktiež ako nedôvodný, pretože hneď na prvej strane zmluvy v bode VII. označeným ako „vyhlásenie klienta“ je jasne uvedené, že klient (t.j. žalobca) prehlasuje, že sa pred podpísaním zmluvy oboznámil s Podmienkami a Všeobecnými obchodnými podmienkami, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou Zmluvy, prevzal ich, súhlasí s nimi, nemá k nim žiadne výhrady a zaväzuje sa ich dodržiavať. Taktiež prehlasuje, že bol pred uzavretím Zmluvy písomne oboznámený so zmluvnými podmienkami prostredníctvom formulára o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorý mu bol doručený a tento som prevzal. Podľa názoru súdu je teda nepochybné, že aj tieto komponenty boli neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, boli v písomnej forme a na znak súhlasu s ich znením žalobca podpísal zmluvu na strane, kde sa toto jeho vyhlásenie nachádza. K námietke žalobcu, podľa ktorej je toto vyhlásenie klienta neprijateľnou podmienkou (pretože de facto prenáša na spotrebiteľa dôkazné bremeno v otázke skutočného a riadneho oboznámenia sa s prílohami zmluvy) súd len uvádza, že takéto ponímanie prenesenia dôkazného bremena nemôže v právnom štáte obstáť, pretože je objektívne nemožné, aby dodávateľ vyriešil otázku skutočného a riadneho oboznámenia sa spotrebiteľa so zmluvou či s jej prílohami. Nie je totiž možné, aby právnická či fyzická osoba dokázala objektívne vyhodnotiť stav mysle/ poznania inej osoby. V prejednávanej príhode je to výlučne žalobca, ktorý pri podpise zmluvy mohol zvážiť, či tejto rozumie, oboznámil sa so všetkými jej komponentmi a či sa ju rozhodne i podpísať, t.j. či má záujem túto uzavrieť. Nie je možné, aby bol tento proces rozhodovania prenesený na inú osobu

(poskytovateľa pôžičky), pretože okrem toho, že uvedené je objektívne nemožné, takýto postup by bol v rozpore s § 37 a § 39 OZ (absentoval by prejav vôle spotrebiteľa a preto by takéto uzavretie zmluvy nebolo platné). K ďalšej námietke žalobcu, podľa ktorej neboli všetky komponenty zmluvy podpísané, súd poukazuje na rozhodnutie SD EÚ C-42/15 účastníkov Home Credit Slovakia a.s. c/a Klára Bírová, v ktorom SD EÚ konštatuje, že článok 10 ods. 1 a 2 smernice EP a Rady 2008/48/ES z 23. 04. 2008 o Zmluvách o spotrebiteľskom úvere v spojení s čl. 3 písm. m/ Smernice sa má vykladať tak, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti čl. 10 ods. 2 smernice musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči. Je bežnou praxou, že zmluva má i súčasti, ktoré nie sú podpísané zo strany spotrebiteľa (ak spotrebiteľ zároveň v zmluve vyhlási že sa s nimi oboznámil) - žalobca v tomto prípade paradoxne poukazoval najmä na splátkový kalendár, ktorý je však skôr pomôckou pre spotrebiteľa než súčasťou zmluvy.

12. K deklarovaneému absentujúcemu údaju o konečnej splatnosti pôžičky súd len uvádza, že tento argument žalovaného je zrejme účelový, pretože v zmluve je na prvej strane jasne uvedené, že termín konečnej splatnosti pôžičky je 7/2015, pričom je taktiež špecifikované, že tento údaj znamená mesiac/rok. Termín konečnej splatnosti bol teda stanovený na mesiac júl v roku 2015. O dva riadky pod týmto údajom je uvedený počet mesačných splátok, t.j. 36 mesiacov, z čoho možno ľahko vyvodiť, že konečná splatnosť úveru bude v mesiaci júl o 3 roky (pretože rok má 12 mesiacov, t.j. 3x12 je 36), pričom konkrétny deň bol stanovený v bode 6.2. obchodných podmienok ktoré boli neoddeliteľnou súčasťou zmluvy. Okrem toho, uvedené bolo zrejme i zo splátkového kalendára (kde je každá platba priradená k 20-dňu v mesiaci), ktorý bol žalobcovi následne zaslaný, ako sám uviedol. Zákon č. 129/2010 Z.z. do dnešného dňa nešpecifikuje spôsob uvedenia konečnej splatnosti úveru a teda nemožno uzavrieť, že žalovaný bol povinný uviesť v kolónke konečná splatnosť úveru nielen rok, mesiac ale aj deň. V tejto súvislosti súd opätovne poukazuje na rozhodnutie SD EÚ C-42/15 účastníkov Home Credit Slovakia a.s. c/a Klára Bírová, v ktorom Súdny dvor konštatuje, že článok 10 ods. 1 a 2 smernice EP a Rady 2008/48/ES z 23. 04. 2008 o Zmluvách o spotrebiteľskom úvere v spojení s čl. 3 písm. m/ Smernice sa má vykladať tak, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto smernice pritom bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej úprave. Súd ku námietke žalobcu, že toto rozhodnutie sa na neho/žalovaného nevzťahuje, len pripomína, že sa jedná o rozhodnutie inštitúcie, ktorej úlohou je zabezpečovať rovnaký výklad a uplatňovanie právnych predpisov EÚ v každej krajine EÚ. Ak žalobca na jednej strane argumentuje únijovým spotrebiteľským právom, nemôže zároveň označiť jeden z najznámejších rozhodnutí tohto súdu za nepodstatný. Je nutné si uvedomiť, že únijové právo má pred vnútroštátnym právom prednosť, čo upravuje aj náš základný zákon - ústava.

13. Súd vo vzťahu k absencii rozpisu splátok (podstatná náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 zákona písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z.), pretože žalobca od tejto argumentácie na poslednom pojednávaní konanom dňa 5.9.2018 upustil, len v krátkosti dáva žalobcovi do pozornosti uznesenie NSSR z 22. februára 2018, sp. zn. 3 Cdo 146/2017, podľa ktorého nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Od 1. mája 2018 sa legislatívne pregnantnejším vyjadrením odstránila možnosť rôzneho výkladu predmetného ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, ktorú bolo možné (a potrebné) dovtedy preklenúť jeho eurokonformným výkladom.

14. K namietanej nesprávnosti RPMN súd považuje za potrebné uviesť, že podľa priloženého výpočtu zo strany žalobcu (na interaktívnej kalkulačke na výpočet RPMN na stránke www.fininfo.sk <<http://www.fininfo.sk>>) žalobca uviedol nesprávny dátum čerpania úveru (namiesto 20.7.2012 uviedol 27.7.2012) a zrejme z tohto dôvodu mu vyšiel mierne odlišný výsledok RPMN - súd opätovne vypočítal RPMN podľa vzorca uverejneného v Prílohe č. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. ako aj na stránke ktorú využil sám žalobca, pričom výsledkom mu bola RPMN vo výške 32,00 % (po zaokrúhlení výsledku 32,01 % na celé číslo ako prikazuje zákon č. 129/2010 Z.z.). Žalovaný taktiež namietal, že výška RPMN bola neprijateľná a úroky boli „nekresťanské“. Ako súd zistil zo zmluvy, výška RPMN ako aj úrokovej sadzby bola 32 %, žalovaný teda od žalobcu požadoval len zmluvný úrok (t.j. úrok z pôžičky) vo výške 32 % ročne. V zmluve bolo jasne uvedené, že priemerná hodnota RPMN v období uzavretia zmluvy bola 21,68 %, čo je údaj správny, ako vyplýva z údajov Ministerstva financií Slovenskej republiky zverejnených podľa § 21 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. (<<http://www.mfsr.sk/Components/CategoryDocuments/>

s_LoadDocument.aspx?categoryId=6783&documentId=7239> - riadok 7, stĺpec 7, tabuľka so stavom ku dňu 31.3.2012, pričom zverejnená bola 30.4.2012, aplikovateľná na zmluvu. Ďalšia tabuľka bola totiž zverejnená so stavom ku dňu 30.6.2012 až dňa 31.7.2012 a teda na zmluvu ju ešte nebolo možné aplikovať. Nie je správny údaj uvádzaný žalobcom, že výška RPMN bola v tom čase 16,59 eur. Prípustnú výšku odplaty upravoval v tom čase účinný § 53 ods. 6 OZ, podľa ktorého odplata za poskytnutie pôžičky (t.j. v tomto prípade len požadovaný zmluvný úrok) nesmel podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Podľa názoru súdu, ak bola v čase poskytnutia úveru priemerná RPMN vo výške 21,68 % a žalovaný požadoval 32 %, táto podstatne neprevyšovala obvyklú odplatu, žalobca mal de facto preplatiť požičanú sumu o 785,36 eur, čo je s poukazom na výšku pôžičky, fakt že táto nebola zabezpečená a dĺžku zmluvného vzťahu primerané. Výška odplaty sa totiž zvyčajne úmerne zvyšuje pri nižších nezabezpečených úveroch (pôžičkách) s dlhým úverovým obdobím. Súd taktiež podotýka, že ustanovenie § 53 ods. 6 OZ bolo precizované a v súčasnosti odkazuje na vyhlášku č. 87/1995 Z. z., a to konkrétne § 1a ods. 1, podľa ktorého celková odplata nesmie prevýšiť dvojnásobok ročnej percentuálnej miery nákladov, t.j. ak by žalovaný poskytoval úver žalobcovi dnes, ročná úroková sadzba a teda RPMN by mohla byť vo výške až 43,36 % (samozrejme za predpokladu ak by bola RPMN rovnaká ako v čase uzavretia zmluvy). Ak súd berie do úvahy vývoj spotrebiteľského práva, ktoré sa každý deň vyvíja v prospech spotrebiteľa a má voči veriteľom vyššie nároky než v minulosti, iný záver než ten, že odplata za poskytnutie pôžičky nižšia než dvojnásobok RPMN bola primeraná, by bol v rozpore s logickou dedukciou ktorú je súd povinný pri posudzovaní nejednoznačnej právnej úpravy (v tomto prípade v čase uzavretia účinného § 53 ods. 6 OZ) aplikovať. Súd taktiež podotýka, že celková suma, ktorú mal žalobca zaplatiť za požičanú sumu 1.600 eur (t.j. suma 2.385,36 eur označená ako celková suma pôžičky) bola na prvej strane zmluvy uvedená hneď pod konečnou splatnosťou úveru a bola takisto ako ostatné podstatné náležitosti zmluvy zvýraznená boldom. Z vyššie uvedených dôvodov súd vyhodnotil námietku žalobcu vo vzťahu k správnosti a výške RPMN ako nedôvodnú.

15. Z uvedených dôvodov súd žalobe nemohol za žiadnych okolností vyhovieť a je povinný ju zamietnuť. Zmluva o pôžičke je platná a neexistuje žiaden (zákonný a ani morálny) dôvod, prečo by táto mala byť posúdená ako bezúročná a bez poplatkov. Všetky plnenia, ktoré v zmysle zmluvy poukazoval žalobca žalovanému žalovaný prijal na základe platného právneho titulu a platného právneho dôvodu, ktorý neodpadol a teda na jeho strane nemohlo vzniknúť bezdôvodne obohatenie v zmysle § 451 ods. 2 zákona, tak ako sa mylne nazdáva žalobca. Súd sa skôr prikláňa k záveru, že uplatnenie nároku žalobcu na súde na vydanie bezdôvodného obohatenia zo zmluvy je zneužitím práva, ktoré by nemalo požívať právnu ochranu. Veľmi dynamická a neustále rozvíjajúca sa legislatíva v oblasti ochrany spotrebiteľa nemôže byť nástrojom na bezbrehú šikanu podnikateľských subjektov (vrátane bánk), ktorí v zmysle zákona poskytujú pôžičky a za ich poskytnutie, taktiež v zmysle zákona, požadujú odmenu (v zákonnej výške). Postavenie spotrebiteľa ako slabšej strany v spore nemôže samé o sebe zakladať povinnosť súdu prisudzovať dôkazom/tvrdeniam produkovaným spotrebiteľom vyššiu dôkaznú silu než dôkazom predloženým protistranou bez toho, že by boli tieto posudzované na základe objektívnych kritérií, takisto nemôže spotrebiteľa neprimerane zvýhodňovať len z toho dôvodu, že je spotrebiteľom (napr. vo vzťahu k neodôvodnenému prenášaniu dôkazného bremena na žalobcu). Súd k vyjadreniam žalobcu, že tento nemá právne vzdelanie a teda de facto nevedel, čo podpisuje len uvádza, že priemerného spotrebiteľa definoval už Súdny dvor ES ako v rozumnej miere pozorného a opatrného, bez nariadenia znaleckého posudku, či prieskumu verejnej mienky spotrebiteľov. Priemerný spotrebiteľ teda evidentne nie je definovaný ako človek s právnym vzdelaním.

16. Súd považuje za potrebné taktiež podotknúť, že procesný útok žalobcu nevyznieva práve adresne, keď tento vo svojich podaniach prezentuje všeobecnú argumentáciu ktorú často ani nemožno aplikovať na zmluvu ktorá je predmetom sporu. Z uvedených dôvodov súd túto ani nezahrnul do rozsudku - žalobca napríklad uviedol, že zmluva mala simulovať iný právny úkon, neuviedol však aký a prečo by mal byť tento simulovaný právny úkon neplatný. Uvedené sa týka aj rozsiahlych citácií rozhodnutí krajských a okresných súdov, ktoré však nekorešpondujú so skutkovým stavom zisteným v tomto konaní a nemožno ich aplikovať - okrem toho nie sú pre súd záväzné a teda sa s nimi súd v odôvodnení rozhodnutia nemusí nevyhnutne vysporiadať (podľa názoru súdu je však tak vhodné realizovať pri rozhodnutiach NSSR, pretože zjednocovanie judikatúry je z jednou hlavných úloh dovolacieho súdu). Pri argumentácii akýmkoľvek súdnym rozhodnutím je však nutné vždy text vnímať v kontexte konania, v ktorom bolo rozhodnutie vydané. Žalobca napríklad poukázal aj na rozhodnutie NSSR sp. zn. 6 MCdo 9/2012 a v ňom vyjadrený právny názor, že princíp vigilanti bus iura scripta sunt ustupuje v

spotrebiteľských veciach v závislosti od konkrétnych okolností princípu dôležitejšiemu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa. Toto rozhodnutie však bolo vydané v skutkovo a právne odlišnej (exekučnej) veci, líšiacej sa od predmetného sporu nielen z hľadiska podstaty a účelu konania, ale aj procesného postavenia spotrebiteľa, nie bezvýznamnou je aj okolnosť, že v tomto rozhodnutí poukázal súd na uvedený princíp v súvislosti s riešením procesnej (oprávnenia exekučného súdu skúmať právomoc rozhodcovského súdu vydať rozhodcovský rozsudok) a nie hmotnoprávnej otázky. Taktiež žalobca poukázal na rozhodnutia NSSR sp. zn. 3Sžo/19/2012, 6 Sžo/39/2012, 6Sžo/21/2013, 8SžoP40/2011 a 8Sžo/2/2013, ktoré majú podľa jeho názoru potvrdzovať to, že „žalovaného zmluvy neboli nikdy v súlade so zákonmi SR“. Okrem toho, že sa jedná o staršiu judikatúru NSSR (najnovšie rozhodnutie má už viac než 4 roky), predmetné rozhodnutia nemožno nijako spojiť s prejednávanou vecou - prvé až tretie z citovaných rozhodnutí sa totiž venujú povinnosti dodávateľa uviesť v zmluve výšku spotrebiteľského úveru a celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom osobitne (okrem toho, že uvedená otázka sa na rozdiel od zmluvy v tomto konaní posudzovala vo vzťahu k zákonu č. 258/2001 Z. z., prejednávaná zmluva mala evidentne, už na prvý pohľad obe náležitosti, čo žalobca ani nespochybnil). Štvrté rozhodnutie, t.j. rozsudok sp. zn. 8Sžo/40/2011 zo dňa 26.4.2012 sa týkalo spôsobu realizovania reklamy posúdením ponukového katalógu „T. najlepší na splátky! Zima jar/2008“, a to konkrétne jeho prednej strany. Posledné z citovaných rozhodnutí sp. zn. 8Sžo/2/2013 zo dňa 23.1.2014 sa osobitne zaoberalo inštitútom vymedzeným v § 52a OZ, t.j. súbehom spotrebiteľských zmlúv, a to konkrétne ich vzájomnej závislosti v prípade zániku/zrušenia jednej z nich. Taktiež ďalšie z citovaných rozhodnutí zo strany žalobcu (uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. ÚS 254/2012) nemožno aplikovať na prejednávaný prípad, pretože toto pojednávalo o povinnosti exekučného súdu preskúmať nielen otázku vykonateľnosti a právoplatnosti rozhodcovského rozsudku, ale aj jeho správnosť vo vzťahu k osobitným ustanoveniami o spotrebiteľských zmluvách.

17. Súd odôvodňujúc svoj záver konštatuje, že podľa jeho názoru bolo v konaní bezpochyby preukázané, že zmluva bola platne uzavretá, z jej textu a z okolností jej uzatvorenia prezentovaných zo strany žalobcu vyplýva, že tento sa pred jej podpisom s ňou riadne oboznámil a svojim podpisom potvrdil, že s jej obsahom súhlasí a taktiež že prílohy zmluvy sa stali neoddeliteľnou súčasťou zmluvy. Vzhľadom na to, že zmluva bola uzatvorená až po tom, ako bola žalobcovi domov doručená ponuka na jej uzavretie, žalobca mal možnosť a tiež dostatočný časový priestor sa so zmluvou a jej prílohami dôkladne oboznámiť, v prípade nejasností mal možnosť obrátiť sa na žalovaného alebo na inú osobu znalú problematiky, čo však neučinil. Súd pri vyhodnocovaní skutkového stavu vzal do úvahy všetky okolnosti súvisiace s prejavom vôle žalobcu, in concreto najmä na skutočnosti, ktoré predchádzali uzavretiu zmluvy (žalobca de facto navrhol uzatvorenie zmluvy za podmienok predložených žalovaným) a i tie, ktoré nasledovali po uzavretí zmluvy (žalobca takmer 3 roky plnil zmluvu), tieto boli rozumne vyvoditeľné z listinných dôkazov. Súd zároveň nezistil žiaden dôvod, pre ktorý by mala byť táto zmluva neplatná či bezúčinná/bezpoplatkov. Z uvedených dôvodov súd nemal inú možnosť než žalobu zamietnuť, pretože je v celom rozsahu nedôvodná.

18. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne súd aj bez návrhu v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

19. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

20. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa vyššie citovaných zákonných ustanovení tak, že nárok na ich náhradu priznal v plnom v rozsahu žalovanému, ktorý mal 100 % úspech vo veci.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie na Okresnom súde Pezinok do 15 dní odo dňa jeho doručenia.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.